

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΛΟΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΙΣ

(Σηνέχεια εκ του προηγούμενου)

— ‘Αγαπητέ μου Τρουζίλλο, του ελπε τότε ο Κόμης, πρώτα πρώτα να σ’ ευχαριστήσω για τις υπηρεσίες σου και κατόπιν να σου αποδώσω την όφειλή μου. Ίδου λοιπόν χίλια δουκάτα.

Και έβγαλε από την τσέπη του ένα κύλινδρο χρυσών νομισμάτων και τόν έβασε στον Ξενοδόχο ο οποίος ελε γίνε κατακόκκινος από την κατάπληξη του.

— Κύριε, ελεε τέλος ο Τρουζίλλος αφού συνήλθε από τη συγκίνηση του, επειδή εστοτε αληθινός ευπατριδής θα μου επιτρέψετε να σάς δώσω μια συμβουλή.

— Την άκουω, Ξενοδόχε μου.

— Δε θέλω να μάθω τα μυστικά σας, κύριε! αλλά είνε φανερό δ,τι δέν ήρθατε εδώ χωρίς να ήξετε κάποιο σκοπό...

— ‘Ισως.

Κι’ ο σκοπός αυτός, αν δέν γελέμει, είνε η άπαγωγή της δόνας Δολοράς.

— ‘Ας τό υποθέσουμε.

— Λοιπόν, εξακολουθήσε ο Ξενοδόχος, άποψε βεβαιωθήκατε ότι η άπαγωγή αυτή είνε αδύνατο να πραγματοποιηθί...

‘Ο κόμης χαμογέλασε και ελεπε:

— Καλά και ποιά ελε η συμβουλή σου;

— Λοιπόν, όχι μόνο πρέπει να φύγετε από την ‘Αγγρέδα, αλλά να εξαφανιστήτε από την ‘Ισπανία και να μη ξαναφανήτε σ’ αυτήν ποτέ.

— Μπιά ;

— Ναι. ‘Ο δόν Διέγος έχει τα χέρια του πολύ μακρτά. Ξέρει τό καθετί πού γίνεται μέσα στην ‘Ισπανία και αν πληροφορηθί πως ο άντεραςτις του δέν είνε νεκρός, αλλά ζή, πάει πιά, εστοτε χαμένος.

— Και σ’ο μαζί μου όμως ; Δέν είνε έτσι ; άπάντης γελώντας ο κόμης. Σέ υπερευχαριστώ για τή συμβουλή σου, Ξενοδόχε μου, αν και λίγο έχω να όφελωθί άπ’ αυτή.

— Γιατί ; ρώτησε ο Τρουζίλλος άνησυχος.

— Γιατί δέ θ’ άπομακρυνθώ από την ‘Αγγρέδα παρά μόνο για λίγες ώρες; αύριο πρίν ημερωθεί θα εμια πάλι εδώ.

— Κάνετε άσχημα, κύριε κόμη Δέλιε ! φώναξε ο Ξενοδόχος προφρεκά; θά σάς συμβίη κανένα δυνάστημα.

— Τι θά θέλεις, φίλε μου ; Αισθάνομαι τήν άνάγκη να παρειρεθώ στους γάμους του άφέντη σου.

Και λέγοντας αυτά ο κόμης χαμήλωσε τό καπέλλο του, ζώστηκε τό σπαθί του και τυλιχτηκε μέσα στό μανδύα του.

— Στο διάβολο ! σκέφτηκε ο Τρουζίλλος. Είνε καταδικασμένος! ‘Ας γίνη τό γραφτό του !

Και τώρα ο Τρουζίλλος δέν ελεχε να κάνη τίποτ’ άλλο παρά να πάει και να κερηθί πίσω από κανένα θάμνο στό δημόσιο δρόμο με μία καρμπίνα κι’ από κει να σκοτώση τόν κόμητα. Γι’ αυτό λοιπόν βιάστηκε να καληνυχισθί τό Λαντρώ, να ευχηθί χίλιες φορές τόν κόμητα και να τριβήξη κατά τήν πόρτα.

— Πού πώς τόσο βιαστικός, Τρουζίλλε ; τόν ρώτησε ο κόμης.

— Νά κοιμηθώ, κύριε...

— Από τώρα ;

— Πώς, από τώρα ; Κοντεύουν μεσάνυχτα κι’ ό ύπνος μου κλείνει τά μάτια.

— Τότε, ελεπε ο κόμης σπρώχνοντας μία πολυθρόνα προς τό μέρος του Ξενοδόχου, χώσω έκεί μέσα ; τόν κόμης είνε πολύ ευχάριστο για ύπνο...

— ‘Η έκλαμπρότης σας θ’ άστειεύεται ;

— ‘Εγώ... καθόλου... Ξέρω ότι μπορεί ναπαυθεί κανεις σέ μία πολυθρόνα τόσο καλά όσο και στό κρεβάτι του. Δές τό Λαντρώ.

‘Ο Λαντρώ χαμογέλασε μακαρίως από τό βάθος της πολυθρόνας του στην όποια ελεχε χωθί δλόκληρος με τό βαρύ σπαθί του άνάμεσα στό πόδια του.

— Δε θά τόν πάρете μαζί σας ; ρώτησε ο Τρουζίλλος πού ελεχε άρχισε ν’ άνησυχί.

— Όχι και επειδή φοβήθηκα μήπως στενοχωρηθί όσο θά λείπω, γι’ αυτό σκέφτηκα να κάτσης και να τού κάνης συντροφιά.

— Στόν ύπνο ;

— Μάλιστα, μουρούρισε ο Λαντρώ, θά ροχαλίζομε μαζί και θά είνε πολ’ άρμονικό αυτό.

‘Ο κόμηλος άρχισε να καταλαβαίνε.

— Τι διάβολο ! εγούλλισε, δε θά μπορούσαμε να ροχαλίζομε καθενας για λογαριασμό του, σεις στό κρεβάτι σας κι’ εγώ στό δικό μου ;

— Όχι, άπάντησαν με τόνο έπίσημο ο Λαντρώ και ο κόμης.

— Και γιατί ; ρώτησε ο Τρουζίλλος.

— Γιατί, άπάντησε ο Λαντρώ, όταν εμια μόνος και ροχαλίζω, φοβάμαι.

— Τι φοβάστε ;

— Τά φαντάσματα.

Τότε ο Τρουζίλλος δέν κρατήθηκε πιά και φώναξε με θυμό :

— ‘Οστε μη’ έχετε υπό κράτη.

— Μπιά ! Θεός φυλάξοι ! άπάντησε ο Λαντρώ.

— Και γιατί δυσκοσιεστε προς έμένα ;

— Σ’ εσένα ;... δίδωλο, αλλά στόν άφέντη σου, άπάντησε ο

κόμης. ‘Εσύ βρίσκεσαι τώρα μέσα σέ δυό ρεύματα αντίθετα. ‘Ο διάβολος σέ τραβεί από τό ένα μέρος κι’ ο καλός σου άγγελος από τό άλλο. ‘Ο διάβολος είνε ο δόν Διέγος, κατά διαταγή του όποιου προσπάθησε να με σκοτώσης στη Μαδρίτη κι’ ο καλός σου άγγελος είν’ η Στεφανίνη υπό την έπικροή της όποίας — και με τή βοήθεια μερικων δουκάτων — μου έσωσε άποψε τη ζωή. Λοιπόν ο καλός σου άγγελος δέν είνε εδώ και μπορεί ο διάβολος να σέ βάλη σέ πειρασμό να μου παίξης κανένα κακό παιγνίδι. Γι’ αυτό λοιπό σ’ έμπιστευομαι στό Λαντρώ πού ξέρει να σ’ όπερασπισθί από τό διάβολο. Συγκατανευσε λοιπόν ν’ αναπαυθής ως τό πρωί στό δωμάτιο.

— Κι’ αν δε συγκατανεύσω ; ελεπε με λύσσα ο Ξενοδόχος.

‘Ο Λαντρώ άρχισε να γελά, και δήθεν για να ξελαφρωθί έβγαλε κ’ έβαλε τά δυό πιστόλια του άνάω στο τραπέζι.

Βλέποντας τά πιστόλια ο Τρουζίλλος κατάλαβε ότι κάθε αντίστασις εταν περιττή και ότι έπρεπε να ύποκύψη και να γίνη δεσμότης του Λαντρώ.

— Καλά, θά ύπακούσω, ελεπε, αλλά διαμαρτύρομαι έναντιον αυτής της βίας.

— Διαμαρτυρήσου, Ξενοδόχε μου, διαμαρτυρήσου! αυτό θά σ’ ανακουφισθί, ελεπε ο κόμης.

Τή στιγμή εκείνη μπήκε μέσα ο Γομές ο όποιος άνάγγειλε ότι τό άλογο του κόμητος εταν έτοιμο.

— Λοιπόν, άς πηγαίνω, ελεπε ο κόμης. Καληνύχτα, κύρ Τρουζίλλε, φαντάζομαι ότι θά κοιμηθί; ήσυχος και δε θά κάνης άταξίες.

Κ’ έβγήκε έξω συνοδευόμενος ως τό κατώφλι από τό Λαντρώ, ο όποιος του κρυφομιλούσε.

‘Ο Τρουζίλλος έπωφελήθη της περιστάσεως κι’ άρπαξε από τά χέρια τόν μικρό Γομές.

— Για τό Θεό, του ελεπε σιγά σιγά, μην κοιμηθίς άποψε.

Και τόν έσπρωξε μακριά του για να μην άντιληφθί τίποτε ο Λαντρώ, ο όποιος ξαναμπαινε μέσα εκίνη τη στιγμή γεμάτος ύποψιες.

— Τι κάνεις έσύ εδώ ; ρώτησε τόν Γομές.

Τό παιδί έψηθιωσε μερικες λέξεις άκατάληπτες.

— ‘Αει να κοιμηθίς, καλήνυχτα, του ελεπε ο Λαντρώ κι’ άρπαχόντας το, τό πέταξε έξω.

Έκλεισε έπειτα τήν πόρτα με διπλή ποσροφή, έβαλε τό κλειδί στην τσέπη του και ξανακάθησε στην πολυθρόνα του.

‘Ο Τρουζίλλος κάθισε κι’ αυτός σέ μία πολυθρόνα με τά νύτα στραμμένα στό Λαντρώ και δέν άπάντησε ούτε λέξη σ’ όλα τά τεράγματα του φύλακός του.

Σέ λίγο ο Λαντρώ σιώπησε και η ήσυχία επεκράτησε.

Μιά ώρα περίπου έπέρασε έτσι.

‘Ο Τρουζίλλος έκανε δήθεν πως κοιμάται κι’ ο Λαντρώ κατακοιμένος από τους κόπους της ήμερας προσπαθούσε να κατανικήση τόν ύπνο πού του έρχότανε τόσο γλυκά.

Τό κεφάλι του άρχισε να κουνιεται πάνω κάτω και σέ λίγο ο ύπνος τόν κατέλαβε.

‘Αμέσως τότε ο Ξενοδόχος μόνονιζε τό βλέφαρά του, έβγαξε στη ζώνη του κι’ έβγαλε από κει ένα μολύβι κι’ ένα σημειωματάριο, στο όποιο συνήθιζε να γράφη τους λογαριαμούς του. ‘Ερχιες σιγά-σιγά ένα φύλλο και με χίλιες προσφυλάξεις έγραφε σ’ αυτό τις ακόλουθες λέξεις :

«‘Ο κόμης Δέλιος ζή. Τρέξατε! μη χάνετε δευτερόλεπτο.»

Μόλις έκανε αυτό, διπλώσε τό σημειώμα σέ τρόπο ώστε να φαίνεται όσο τό δυνατότερο μικρότερο, τό έκρυψε μέσ’ στην παλάμη του και ξανακάθησε στη θέση του άκίνητος.

‘Ετσι πέρασε ένα τέταρτο. ‘Ο Λαντρώ ελεχε κοιμηθί πιά για καλά και τό κεφάλι του ελεχε γείρει υπερθολικά προς τό έμπρός. ‘Αξαφνα έχασε τήν ισορροπία του κι’ έγειρε τόσο πολύ ώστε η μύτη του χτύπησε άπάνω στό τραπέζι.

‘Αμέσως τότε αναπήδησε κι’ άρπαξε τά όπλα του. Νόμιζε στόν ύπνο του πως ο Τρουζίλλος τού ελεχ’ έπιτεθεί.

‘Όταν συνήλθε, άρχισε να φέρνη πάνω κάτω τό δωμάτιο χτυπώντας στό πάτωμα τις βαρειές του μπότες πού άντηχοισαν τά σπειρούνια τους και σφουρίζοντας με όλη του τή δύναμη τό έμβρατήριο των Βέλγων σματωφελίκων.

‘Ακουοντας τό διαβολικό θόρυβο πού έκανε ο Λαντρώ, ο Τρουζίλλος προσεκοιήθη πως ζυπνιει. Τεντώθηκε, χαμοουρήθηκε, κοίταξε για κάποσο τις κινήσεις του Λαντρώ κι’ άρχισε τέλος να γελάει.

‘Ο Λαντρώ σταμάτησε και τού ελεπε :

— Βλέπω πως ο ύπνος σέ όφέλησε. Σ’ έκανε πρόβατο. Πολύ φαιδρός μου φαίνεσαι τώρα.

— Γελώ με τήν άνοησία μου.

— Και πως αυτό ;

— Νά, γιατί αν άντι να στενοχωρηθώ για όσα γίνηκαν, επαιρνα φιλοσοφικά τά πράγματα, δε θά έπλητταμε τώρα οι δυό μη βλέποντας ποτε να περίσουν αυτές οι άνιαρες όρες.

— Και βέβαια άνιαρες οι άτελείστες, έπρόσθεσε ο Λαντρώ.

— ‘Εγώ φταιώ’ εθύς έξ άρχής έπρεπε να σάς προτεινω να παίξομε κανένα παιγνίδι, κύβους έξαφνα, πίνοντας συγχρόνως και κανένα ποτήρι κρασί.

— Κρασί πρό πάντων! διέκρινε ο Λαντρώ βγάζοντας έξω από τό στόμα του τή διαμασμένη του γλώσσα. (‘Ακολουθεί)